

Recensent: Sylvia Oost Lieveense

Anneke Derksen: ‘Tussen de schuifdeuren van de Eerste Hulp’

Uitgeverij Lineke Eerdmans 2012. ISBN 978-90-817904-0-6

(Latexallergie/Hulpverlener als patiënt/Alternatief/ Bejegening/Acceptatie/ ED/AG/1)

Soort boek/stijl/ziekte: Als Anneke Derksen in 2003 ziek thuiskomt van haar werk, blijkt ze een ernstige allergische reactie te hebben. Latexhandschoenen, waarmee ze in het ziekenhuis werkt, blijken de bron te zijn van haar ziekte. In dit boek vertelt Anneke uitvoerig over haar latexallergie en wat het voor haar dagelijkse leven betekent. Dat juist de gezondheidszorg zelf haar ziekte niet serieus neemt drijft Anneke ertoe de juridische strijd aan te gaan met het ziekenhuis, waarin zij werkzaam is. Zij wil anderen inspireren om strijdbaar te blijven, maar vooral wil zij meer bekendheid geven aan latexallergie en een waarschuwing afgeven voor verplegend personeel en alle overige gebruikers van latexhandschoenen.

Over de schrijver: Anneke Derksen (midden vijftig) werkt met heel veel plezier als anesthesieassistente op de operatiekamer van een ziekenhuis in het midden van het land. Zij is getrouwd en heeft een zoon. In 2003 wordt zij door een oogarts naar huis gestuurd met de woorden: "Jou wil ik niet op de OK hebben." Haar hele gezicht zit vol blaren. Dit is het begin van een lange weg naar erkenning en acceptatie.

Korte beschrijving: Als Anneke wakker wordt heeft ze een gezwollen gezicht, dat vol zit met blaasjes. Ze ziet er niet uit, maar gaat toch aan het werk, ze voelt zich immers niet ziek en er is personeelstekort op de OK, waar ze als anesthesieassistent werkt. Ze wordt naar huis gestuurd. Op dat moment is zij zich totaal niet bewust van wat er aan de hand is. Via een homeopathische arts krijgt zij een middel, waarmee de zwellingen afnemen en gaat ze weer aan het werk. Heel snel komen de zwellingen terug en voelt ze zich extreem moe en benauwd. Ze kent een arts, die zich toelegt op natuurlijke geneeswijze. Deze arts vermoedt een ernstige overgevoeligheid voor voedsel. Zij adviseert een rotatiedieet te volgen, zodat zij kan uitzoeken hoe Anneke op verschillende voedingsstoffen reageert. Uit dit dieet blijkt al snel dat voedingsstoffen die verwant zijn aan de latexfamilie haar ziek maken. Latex is een natuurproduct, opgebouwd uit eiwitten. Het vermoeden ontstaat dat Anneke een latexallergie heeft. In één van de academische ziekenhuizen wordt daadwerkelijk een latexallergie geconstateerd. Haar eigen ziekenhuis neemt het niet serieus. Anneke heeft inmiddels een nieuwe leidinggevende. Tussen de schuifdeuren van de Eerste Hulp wil hij wel even kennismaken, Anneke mag vanwege het rondzwevende latexpoeder niet naar binnen en hij weigert naar buiten te komen en weet te melden dat het allemaal 'tussen haar oren zit'. Het latexbeleid wordt niet aangepast, terwijl er voldoende alternatieven mogelijk zijn. Het ziekenhuis weigert om het als een beroepsziekte te accepteren en legt de verantwoordelijkheid geheel bij Anneke. Door deze tegenwerking wordt zij strijdbaar en start met behulp van een arts en een letselschade advocaat een juridische procedure. Pas na 6 jaar procederen wordt Anneke in het gelijk gesteld en wordt erkend dat latexallergie een beroepsziekte is. Dankzij de niet aflatende steun van een aantal collega's, vrienden en haar familie is Anneke in staat de juridische strijd vol te houden en een nieuwe carrière buiten de gezondheidszorg op te bouwen.

Wat viel op: Anneke weet goed duidelijk te maken hoe allesoverheersend haar allergie is. Dat ze altijd en overal rekening moet houden met voor haar gevaarlijke stoffen. Zij voelt zich ernstig teleurgesteld in haar werkgever. Deze weigert het beleid voor het gebruik van latexhandschoenen aan te passen, waarna zij een juridische procedure start. Zij heeft een toegankelijke stijl van schrijven, waardoor het ook voor niet ingewijden een zeer verhelderend boek is. In de bijlagen worden de medische begrippen uitgelegd. Er is een lijst opgenomen van gebruiksvorwerpen waarin latex kan voorkomen en een overzicht van voedingsmiddelen, die kruisreacties kunnen vertonen met latex. Alleen al het lezen van de bijlagen geeft een indruk van hoe ingewikkeld het leven met een latexallergie is.

Citaten: Blz. 19: “Bij de orthodontist van mijn zoon is fors met toiletspray gespoten. Ik ben fit als ik daar binnenloop, daarna ben ik moe, heb ik hoofdpijn en een brandende dorst. ’s Avonds vroeg naar bed en twee dagen blijf ik ziek.”

Blz. 41: “De zomer van 2004 loopt op zijn eind als mijn moeder opgenomen wordt in het ziekenhuis.....Ik kan haar in de week dat ze er ligt ook niet bezoeken en ben blij als ik haar weer naar huis kan brengen. We hebben er natuurlijk niet aan gedacht dat de latexpoeder in haar kleding en haar haren zit en ja hoor, daar ga ik weer....De volgende dag heb ik zo’n dorst, ben ik doodmoe en heb blaren onder mijn ogen.”

Blz. 84: “Bij het tussenarrest van het Hof was ik hoteldebotel en ook geraakt. ‘Eindelijk ben ik gehoord’ was toen mijn gedachte. Nu is het pure euforie; zes jaar en vier maanden over gerechtelijke wegen en nu krijg ik ERKENNING.”

Zie ook: Volkskrant 03-08-10 katern 1, pagina 20: “*Zes jaar procederen over allergie*”.

Zie ook: www.latexallergienederland.nl

Amsterdam, 22 februari 2014.